

BAJTÁRSI

LEVÉL

1956. IX. évf. 8-9. sz. levél. 73. oldal. Utrecht, 1956. szept. 10.

AHOGYAN MI LÁTJUK.

Lapunk előző számának megjelenése óta eltelt időben, 1956. július hó 18-án Rákosi (Róth) Mátyás, Moszkva magyarországi helytartója, előrehaladott korára (65 éves) és megrongált egészségi állapotára való hívatkozással lemondott. Hosszú éveken át otthon a kommunista párt első titkára volt és tudjuk, hogy rengeteg magyar szenvedés, megaláztatás és artatlan vér kiöntása szárad lelkén, amint ezt önvallomásában részben be is ismerte. Rákosit Tito-ellenes beállitottsága miatt menesztették és ezt a jugoszláv államfő oroszországi látogatása alkalmával határozták el.

Rákosinak a magyarországi K.P. éléről történt eltávolítása nem ment olyan símán és minden zökkenő nélkül, amint az a szűkszavú hívtalós jelentésből kitűnik. A Krenl első ízben, kitűzött megbizottja útján, június 7-én értesítette Rákosit arról, hogy helyét el kell hagynia. Napokig tartó tárgyalások után Rákosi nem volt hajlandó tudomásul venni a közvetilett moszkvai határozatot. Még a Moszkvába való utazása útján is megpróbálta menteni helyzetét, ahonnan való visszatérés és hosszabb hallgatás után csak július 18-ra hívta össze a kommunista párt központi bizottságát azzal a céllal, hogy annak útján tisztogatást végezzen a pártban és annak jobb szárnyát képező ellenfeleit - mintegy 400 vezető pártmegbizottat és 40 intellektuel- kommunista módon elintézzon. Valószínű, hogy Moszkva is tudomást szerzett erről, mert július 17-én meglepetésszerűen jelent meg Budapesten Mikoján Anasztáz, a Szovjetunio h. min. elnöke, 12 főből álló válogatott fegyveres orosz kíséretében. Megérkezése után egyenesen Rákosi villájába ment fegyveres kíséretével együtt, ahol a magyarországi pártvezér személyes testőrségének lefegyverezése után magát Rákosi is őrizetbe vették. Mikoján ezután adta át Rákosinak a moszkvai központi vezetőség ultimátumát: 24 órán belül lemondani!

Rákosi drámai jelenetek között vitatkozott Mikojánnal s kérésbevonta azt a jogát, hogy őt lemondásra kényszerítse. Mikoján tanácsára aztán telefon összeköttetésbe lépett Kruccsevvel, a K.P. moszkvai első titkárával, aki Mikoján követelését megerősítette. E válasz hallattára Rákosi elajult.

Másnap, az egybehívott központi bizottság ülésén - amelyen fegyveresi kíséretében Mikoján is megjelent - Rákosi halászápadtan, reszkető kezekkel olvasta fel a lemondását tartalmazó iratot.

Rákosi 11 éven át hűségesen kiszolgálta a Krenl urait s most, hogy további terveiknek útjában állott, félrelugták. Ez a természetes és jól megérdemelt sorsa minden hitvány árulónak.

Hazánkban a K.P. első funkcionáriusa Gerő Ernő, helyettes miniszterelnök lett. Egy jómodó kereskedő családból származik s 1899-ben született, eredeti nevén Singer, éppen úgy, mint Rákosi, zsidó. Előbb orvos pályára készült, majd újságíró lett. Igen magas műveltségű és jól képzett egyén, aki a magyar nyelven kívül folyékonyan beszél a héber, orosz, német, spanyol, francia és az angol nyelvet. Kun Béla csoportjához tartozott 1918-19-ban, majd a kommun bukása után előbb Cseh-, később Németországba menekült. Magyarországra 1922-ben tért vissza, ahol földalati kommunista sajtótármák szerveztése miatt rövidesen elfogták és az 1921. évi III. t. c.-be ütköző bűncselekmény miatt 14 évi fegyház büntetés-

re ítélték. Ebből 2 és fél évet töltött ki, majd orosz hadifogságban lévő magyar tiszték ellenében kicserélték s így Oroszországba került. Mint kommunista agitátor működött 1926-36 között különböző európai államokban, 1936-ban Spanyolországban tnt fel Pedro álnev alatt, ahol a kommunista felkelők oldalán tevékenykedett. A második világháború után az orosz csapatokkal tért vissza Magyarországra s különböző miniszteri állások betöltése után, a Kreml urainak akaratából, most diktátor lett.

Szegény otthoni véreink nagy reményeket fűztek ehhez a személyi változáshoz, de sajnos, már most megállapítható a csalódásuk. Könyvtéséket s magasabb életszínvonalat ígértek az orosz cselédek, de néhány politikai fogoly és közönséges bűnöző szabadon bocsájtása után minden maradt a régi. Nem is lesz gyökeresebb változás otthon, míg az orosz szuromnyok támaszthatják alá a bérenceik zsarnoki uralmát.

Egyiptom diktátora: Gamal Abdél Nasser, július 26-án Alexandriában megtartott tömeg-gyűléss kihirdette, hogy a Szuezi-csatorna államosítását és katonai megszállását rendelte el. Ez az intézkedés a nyugati államok fővárosaiban, különösen Londonban és Párisban bombalént hatott, mert abban a mult század nyolcvanas éveiben nemzetközi tőkével kiépített, a Földközi tenger és a Vörös tengerrel összekötő vízi uton való szabad hajóforgalom veszélyeztetését látják. Ugyanis az Egyiptom által önfenntartás fogantatott államosítás és megszállás nem egyéb, mint kisajátítása egy kiképzett és begyakorolt mérnökökből, tisztviselőkből és munkásokból összeállított nemzetközi szervezetnek, amely a csatornán való veszélytelen átkelést felelősség mellett biztosítja, másrészt megkárosítása a részvényeseknek (akiknek nagy többsége angol és francia), illetve az ezeken keresztül érdekelt nyugati államoknak. Az államosítás egyben azt is jelenti, hogy az átkelő hajók által fizetendő magas díjakat ezután nem a Szuezi-csatorna társaság, hanem az egyiptomi államkincstár szedi be.

Anglia, Franciaország és az U.S.A. Külügyminiszterei azonnal tanácskozásra ültek össze Londonba, amelyen egy nemzetközi értekezlet egybehívását határozták el augusztus 16-ra. Ezen a világ összes érdekelt államai (összesen 24, nagyobbrészt azok, amelyek 1888-ban a Szuezi-csatorna szerződést Konstantinápolyban aláírták) képviseltették magukat.

Hosszas londoni tanácskozás után a résztvevő 22 állam közül (Egyiptom visszaszámoltotta, Görögország lemondta a részvételt) 18 elfogadta a Dulles, U.S.A. külügyminiszterének előterjesztett és részben módosított indítványát. Eszerint a Szuezi-csatorna igazgatására Egyiptom szuverenitásának elismerése és részvétele mellett nemzetközi szervezet létesítenének, amely politikamentesen biztosítaná a csatornán való szabad hajózást a világ összes államainak s az átkelési díjakból Egyiptomnak méltányos részesedést is juttatna.

Ezt a javaslatot Australia miniszterelnökének vezetője alatt a londoni konferencián résztvevő öt állam képviselői ismertették és tárgyalták meg Kairoban Nasser elnökkel szeptember 3-9-ig tartó időben. Bár a tárgyalásokról eddig nem adtak ki részletesebb tudósítást, de gyanítható, hogy a kiküldött bizottság működése - elvi ellentétek miatt - csidószert eredményre nem vezetett. Nasser ellenjavaslatot tett s következnek majd a véget nem érő eredménytelen tárgyalások, melyek tartama alatt Szepilov orosz külügyminiszter tovább folytathatja kis játéka-it a Középkeleten, ahova megbízatása után az első hivatalos utja vezetett.

Időközben Anglia a földközi tengeri flottáját megerősítette, valamint régi és földi erőket is összpontosított az említett tenger keleti térségében. Franciaország ugyancsak készenlébe helyezte a földközi tengeri hajóhadát. E két állam elhatározta, hogy még erőszak arán is biztosítja a szabadforgó fontos hajóutat. Szeptember 10-én pedig Londonba a francia miniszterelnök külügyminisztere kíséretében további tanácskozásokat kezdett ez ügyben, szeptember 12-re pedig rendkívüli ülésre az angol parlamentet is egybehívták.

Kétségtelen, hogy a Nasser féle akció háttérében a Szovjet-unió áll. Bizonyítja ezt, hogy Nasser az alexandriai beszédében a közelmultban beismerte, hogy az 1955. nyarán létrejött fegyverszállítási szerződést nem is Csohoszlovákiával, hanem közvetlen Szovjet-Oroszországgal kötötte Egyiptom. Emlékezzetünk, hogy mult év októberében, a genfi konferencián a három nyugati külügyminiszter a közelkeleti fegyverszállítások ügyét tárgyalni akarta, mert azt ellentétben állónak találta Bulganin és Kruscsev békeszeretettől aradozó nyilatkozataival. Molotov tiltakozott ez ellen arra való hivatkozással, hogy két szabad állam, Csohoszlovákia és Egyiptom kereskedelmi szerződésről lévén szó, a fegyverszállítások

tárgyalása e független államok belügyeibe való beavatkozás volna. Ugyancsak a Szovjet mesterkedéseit bizonyítja, hogy újabb kérdést intézett az arab államokhoz, vajjon hozzájárulnak-e, ha hadihajóik látogatást tennének a Közep- és Közelkelet kikötőiben? Azok természetesen örömmel adták beleegyezésüket.

Nehéz s nem is hálás feladat jóslásokba bocsájtkozni. De az ezideig rendelkezésre álló adatokat tekintve, a Szuezi-csatorna konfliktus egy újabb világháború lehetőségét nagyon is súrolja, hacsak a Nemzetek Szövetsége valamilyen megnyugtató és mindkét fél részéről elfogadható békés megoldást nem talál.

Itt volna már az ideje annak, hogy a többség által elfogadott javaslat megvalósítására a szovjet által feltűzött egyes államokat kényszerítsenek, de még inkább az ideje annak, hogy a szovjetet, mint a világ béke állandó veszélyeztetőjét, a Nemzetek Szövetségének magas közgyűlésén megbélyegezzék!

-o-o-o-o-

FÉCSKÉK.

Egyik a Gross Johann tornáca alatt fészkel, másik a falu felső végén Labm Sebestyén eresze alatt költötte ki magzatait, a harmadiknak csak Jung Péter istállójában jutott hely a fészekrakásra. De volt, amelyik a Kastély előkelő parkánya alatt etette kicsinyeit, a mindig éhes fiókákat. Egy-kettőnek meg a templom tornya jutott lakhelyül.

Most megértéssel, békességgel ülnek egymás mellett a villanydróton. Rendezgetik tollazatukat, a fiatalabbja ki-kiröppön, hogy pár wes-teri ügyességgel leirt kör után újból letelepedjék a többi közé.

Sokan ülnek ott, és mégis alig hallani hangjukat. Egy-egy idősebb, tapasztaltabb, már tengereket látott eme i fel csak szavát. Talán oktatja a nagy úton még nem járt fiatalokat, ellátja hasznos tanácsokkal. Hirtelen kerekedett szél rohama ront a csendes tollászokdókra, és mint egy parancs szóra egyszerre bontanak szárnyat, szembefordulva a rájuk tört elemi erővel. Köröznek, magasan a felhők mögött és aztán mélyen a föld közelében. A váratlanul rájuk tört szélroham után megint békességesen telepsznek egymás mellé a drótokra.

-Komisz volt a nyár- csicsergi az egyik.- Alig volt meleg idő, sok volt az eső, a hideg, kevés a táplálék.-

-Igaz van- mondja egy másik.- Mi öregek sokat éhezünk s alig tudtuk felnevelni a kicsinyeket. De mégis élünk, kicsinyeink már fejlettek és kibírják a nagy út fáradalmait, megpróbáltatásait, amelyre most készülődün!-

-Mi nem is jövünk vissza a tavasszal erre a vidékre, maradu k ott, ahova megyünk- szólott egy a sok közül.

-Hogyan beszélhetsz így Sogorasszony? Te is itt születél, de itt látott napvilágot a Te egész nemzetséged, és a Te családod vajjon nincs itt veled?-

-Vóltak jó évek is, volt sok szép nyár, kevés esővel, sok nap-sütéssel, bő eleséggel, nagy gyermekáldással. Voltak gyenge évek, sok küz-déssel, sok didergéssel, éhezéssel, de mégis itt vagyunk. És mit használt a jó nyár a sok gyermekáldással? Emlékszem rá, már úgyesen íveltek a magasban a fiatalok, mikor a vérese közéjük csapott, és flaidből is többet elragadott. Melyik volt kínosabb? Dősségen felnevelni őket, hogy aztán elpusztuljanak, vagy szűkösebben, gondolkal te ten, de itt vannak egészsé-geben. Szépek, erőteljesek, örülhetsz nekik.-

-Fészkinkek is baj volt ott az eresz alján. Betolakodó ve-rebek foglalták el.-

-Enyémet is, enyémet is- szólának többen is.

-Enyémet meg félig tönkretették ugyanezen betolakodók.-

-Mit panaszodtok?- Szólal meg egy idősebb a sok közül.- A

Te félig lerombolt fészkedett kijavítottátok, és abból megint új lett. Ott keltek ki ittlévő fiaid. Ti nem tudtátok kidobni a betolakodókat, és egyesült erővel, a Ti vészhivátokra befalaztuk a régi fészket a be-tolakodókkal együtt. Újat építettetek a régi helyett, annak közelében, a-mely szebb lett, kényelmesebb, mint a régi.-

-Igazad van.-

E pillanatban az erdő sötétjéből egy ragadozó madár tűnik fel, és a figyelők vészjelére az egész társaság egyesült erővel a fel-tűnt ellenségre veti magát. Hangos csiosergésükkel üldözik, eltergetik.

Elnézem a bácsuzóra gyülekezett fecskéket, hallgatom panaszaikat. Az idő őszies, szomorú. Ahogy így nézem őket, a magyar falvak kedves, dalos, vidám madarait, amelyek hozzátartoznak a magyar vidékhez, mint ha csak a magyar sorsot is látnám életükben.

Így kunyhóban lakott, íj palotában, kinek csak istálló jutott, kinek tornácos ház.

Hányukhoz volt a sors mostoha odahaza, és még inkább ide-ent? De voltak napsütéses napjaink is, otthon is, itt is. Tele voltunk panasszal, de mégis jól ment dolgunk otthon, ha küzdelmes, fáradságos volt is az élet. Felneveltük gyermekeinket erősnek, kitartónak, az ősi fészkekhez ragaszkodónak és szorgalmas munkánk után mi is csak megéltünk. Hogy nem mindig voltak derűsek napjaink? Ki mondhatta ezt el állandóan sok millió közül? Kevesen, nagyon kevesen. És talán nagyobb boldogság honolt a tornácos ház eresze, mint a kastély földeme alatt! Sokszor talán az előbbinek megelégedettebbek voltak az eresz alatt: lakói, mert verejtékes munkájukon nagyobb volt az Isten áldása.

Hányan, kik és miért tudják megtenni, hogy a jobb élet lehetősége miatt vissza ne térjenek a régi fészkekbe?

Tanuljunk a fecskéktől, a hatalmas Isten parányi kis teremtményeitől!

Majd, ha jó a kikelet, mert el fog jönni épp oly biztonsággal, mint ahogy a Teremtő rendelkezése szerint a telet tavasz követi, megmésít-hatatlanul, egész biztosan visszajönnek ők mind megint, akiket a hosszú út fáradalma, szenvedése, nélkülözése megkímélt a pusztulástól, és újból kijavítják a viharban, részben ellenségtől megrongált régi fészket. Pedig ők csak kis, oktanul teremtményei a Nagy Urnak, aki minket saját képviselőre teremtett. Hát csak éppen mi, az észes lények lennénk hűtlenek a fészkeinkhöz?

De azt is tanuljuk meg a fecskéktől, hogy ház a kézben, egy-sült erővel és összetartva újra és újjá építhetjük az otthonot, s eltevo-lithatjuk az ősi fészkekbe betolakodott idegent! Egyenként repülő fecs-kéket elkap a vércse, de mondták, ha azok sokan, összefogva üldözik a kiz-tűt kártenni szándékozót.

Elmélázva, némán néztem tovább a dróton ülő, messzire induló fecské csapatot. Nekik két hazát adott a végzetük, nekünk csak egy volt, az is elvezett...

Könnyeikkel a szememben érek lakásomra, de lassanként megvigasz-talódom, mert: "Lesz még egyszer ünnep e világon...!"

~*~*~

RÉGI HÁZUNK PITVARÁN.

Pitvarán a régi háznak
Gyermekálmaim tanyáznak.
Régi álmok, oly kedvesek,
Újra szőni érdemesek.
Csákó, puska, botparipa,
Bűgöcsiga, sip, karika,
Bukfenc, futás át az ágyon:
Legszebb álom a világon!

Pitvarán a régi háznak
Ellenségeink tanyáznak!
Sáros lábbal dőlnek ágyra,
Fütyülnek a nagyvilágra.
Szörnyű álom, fájó, rémes:
Csákó, puska, minden véres.
Üres az ál, le sem nyerit,
Asztalt is a bánat terit.

Pitvarán a régi háznak
A muskátlik som pompáznak.
Fecske sincs az eresz alatt,
Könnyes ott a szűkös falat.
Mindnen puszta, elhagyatott,
Terlábinkon más arat ott.
Házunk arva, kapunk tárva:
Így bámul a nagyvilágra.

Pitvarán a régi háznak
Reménykednek, hajnalt várnak.
Tavaszt várnak, gólyát, fecskét,
Marangszavas, esendes estét.
Alomtéljes békét vágyva
Fehszeneik le Istent áldva.
Szemükben a remény csillan:
Haza várnak álmaikban.

Pitvarán a régi háznak
Könnyes szemmel minket várnak.
Majdha úgy lesz, ahogy régen,
Nem lesz ború fent az égen.
Bóg a tóhén, s nyerit a ló,
Lesz majd bőven enivaló,
Bor is terem jó zamatos,
Vár a régi ház: Nyugatos!

Hajj a Pitvarán.

RÉS A VASFÜGGÖNYÖN.

(folytatás)

A határon túl Sándor megpillantott két emberalakat, akik lapulva, kuszva közeledtek a határ felé. Az őrtorony fénycsóvája e pillanatban pontosan a határon pihent, hogy a következőkben annál nagyobb lendülettel száguldjon körül a határban. Nyugtalan érzés vett Sándoron erőt, időgesen kutatott az ór után, amit még ezidáig nem látott. Kutatása közben újabb emberalakok tüntek fel előtte a határon túl, akik szintén félsz elővigyázatossággal közeledtek a határvonal felé. Szögyének... szöglalt meg benne az emberi együttérzés és méltóság hangja. Mint az üldözött vadak kétségbeesett erőfeszítésével, rettegetve bujnak, lapulnak, szögdécselnek jobbról-balra az életük megmentéséért. Igen bávós lenne, ha itt lennének mellette mindazok, akik Yaltában, Potsdamban aláírták az emberi szabadság jogokra vonatkozó szerződéseket. Mődjük lenne meggyőződni arról, amit műveltek. Ah, de mit tépelődöm, hiszen azok drosabbak, mint én, tehát előre tudták, hogy ez fog lenni a munkájuk gyümölcse és így akarták ör: Nagy hangon kiabálni a szabadság jogokat és lábbal tiporni valóságban a legyőzött nemzetek ártatlan fiait, akiknek csak éppen az a bűnük, hogy születtek.

Még fűzte volna gondolatait tovább Sándor, de ebben a pillanatban megmozdult a fénycsóva és gyors iramban elszáguldott az osztrák határ felett. Amikor a fénycsóva visszaért a magyar kaszáló fölé, már vagy tíz menekülő hasalt vole egyvonalban az osztrák földön. Nagy löcsett le a szívrő, hogy ily szerencsésen sikerült az új menekülőknak a vasfüggőny résén átjutniok. Tele reménnyel osont hátrább a fenyvesbe, ahol az érőzöktől nyomban a felesége után érdeklőött. Reménye azonban hamarosan szertefoszlott, mert azok sem tudtak hírt adni övéiről. Csüggedve dőlt neki az egyik fenyőnek és önfeledten pihentette te'rintetét a mőhész avaron.

Nem tudta mennyi időt töltött el a gondolataiba mélyedve, amikor hirtelen lövés dőreje zúgott végig a fenyvesen. Felrettenő és vizsgálódva kutatott a lövés irányába. Távolról könnyed futás zaja őrt hozza. A zajt követve hamarosan megpillantott egy őzet, amely vad irambal menekült üldözője elől. Még egy ideig türelmesen várt, hogy megláthassa az orrvadászt, de az nem mutatkozott, mire csendben visszalopakodott az előbbi őrhelyére.

A határmentre a továbbiakban csak annyit változott, hogy az újabb átkivándozók nem pontosan elődeik nyomdokán lépték át a határt. A létszám azonban mindinkább emelkedett. A fénycsóva elsurránása az osztrák földek felett átsegítette a menekülőket a határon, miközben az ór olyan méltóságteljesen rótta lépteit, mintha a Halászbástya tövében szerelmese oldalán sétálna.

A határon történetek megnyugtatták Sándort, engedett a ránehazedő álomnak és egy-egy pillanatra lehunyta szempilláit. Ilyenkor azonban mindig övét látta átkészülni a határon és látomásai felrettentették szendérgéséből.

Az idő azonban mindjobban belemélyedt az éjszakába, s lassan a menekülő számai is teljesen leapadt. Már csak ritkán lehetett látni egy-egy átsurránót, aki szintén minden akadály nélkül érte el a szabadság földjét.

Sándor a göncöl-szekér állásából megállapította, hogy hamarosan elővetkeznek a hajnalhasadás. -Most mit tegyek? -töprengődték magában. -Jöttek?... Nem jöttek?... Ki tudja? Wedi, szorda, csütörtök, péntek - számolta a napokat újból. - Rendkívüli esettől eltekintve ma éjjel kellett volna átlépnüök a határt. Igaz a határ nagyon hosszú, másutt is átjöhettek. Azonban, ha ugy igaz, ahogyan mondták és Imre Nyugatról ment hazra, ugy valószínű, hogy tudomást szerzett arról, hogy ezen a környéken a legkedvezőbb a határon való átjutás. - Végül ugy döntött, hogy ostig pihenni fog a környék valamely eldugott zugában és a következő éjszakát még további figyelésre szenteli. Eszrevétlenül visszasurrant a kis fenyvesbe.

Este még alig sötétedett, Sándor már a fenyvesből kőmlelte a határ környékét. Sem éhség, sem fáradtság nem csigázta, mégis a nyugtalanság érzése nehezodett rá. Lelkiállapota feládt volt, sehol nem találta a helyét, minden lényegtelen is nosz felingrodte. Végre elér őzöttnek látta az időt és elfoglalta a hajnalban elhagyott leshelyét.

Nyomasztó, ridog csend uralkodott a környéken, amelyben a

gyakran irányt változtatott fényszóró fénye kísértetiesen hatott. A határt átmetesző dombvonulat mögül elbuklott az őz magas, szikár alakja, puskáját görccsösen lövésrekész helyzetben tartva. Lassú, kimért lépésekkel haladt a kitaposott ösvényen, minden kicsiny zörrenésre figyelmet fordított. Néha-néha megállt és tekintetével fürkészve átfésülte a környéket. Az őz éberségéből Sándor úgy következtetett, hogy a menekülőnek ezen az éjszakán nem lesz könnyű átkelni a határon. De mintha a menekülő is tisztába lettek volna a helyzettel, mert későre járt már az idő, és még egy sem mutatkozott a láthatáron.

-Úgy látszik a menekülő sem fej nélkül vágnak neki a kockázatos vállalkozásnak - vélekedett Sándor, miközben egy varangyos lékát igyekezett elhessegetni magától, amely minden áron mellé tart szegődni.

-Ah, mégis - pillantott meg a fűben két mellalakat. No, csak óvatosan - figyelmeztette gondolatban a fűben lapulókat, majd gondos figyelemmel kísérte hol a két menekülő, hol az őz. A következő pillanatban azonban féjdelmasan felszisszent, mert úgy vélte, hogy a fénycsőva a szöktetőnél több időt vesztegel a két menekülő környékén. A két menekülő ezzel mit sem törődve közeledett a határhoz, amikor az őz a vizesárok közelébe ért, gyanútlanul áttekintve a környéket lassan tovább haladt. A menekülő már-már elérték a határtamidőn az őz hirtelen megfordult, és egy gyors lövést leadott a két megrettent menekülőre. Ezt követően pedig hársány hangon felszólította őket, hogy ne mozduljanak, mert a fegyvert használja. E pillanatban a toronyban megszólalt a telefon, Sándor a szívet a torkában érezte, az árokban meglapulva kuszott előre, hogy az őz mögé kerüljön. Már halotta az őz segítségére siető katonák lépteit, amikor pisztolyának agyával egy hatalmasat sújtott az őzre, hi hangtalanul a földre rogyott.

A két menekülő, amikor megpillantotta Sándort, nyomban sejtette, hogy mi készül. Az őz leütését látva az egyik nyomban átugrott a határon és futásnak eredt. Azonban a szerencse nem kedvezett neki, mert az őztoronyban csattogott a golyószóró és a következő pillanatban esőként hullott köréje a gyilkos lövedék. Sándor rákiáltott:

-Jöjjen gyorsan ide - az őz közelébe! - Azzal felcsojitotta az őzt és derékon ragadva magával hurcolta a fenyves felé, hogy így meneküljenek a golyószóró tűzétől. Egyideig nyomban követte őket a fényszóró, majd irányt változtatott és újból megkezdte a golyószóró a tüzelést, melynek nyomán jajj kiáltás volt hallható. Béváncsian tekintettek oldalra kiáltás irányába és ekkor látták, hogy beláthatatlan szélességben és mélységben férfiak, asszonyok és gyermekek egyedül vagy csoportosan, kétségbeesett erőfeszítéssel töreksenek átlépni a határt, mintha tűz- vagy vízveszély elől menekülnének. És ebből a menekülő áradatból lényeg-kevésbe szerezte az áldozatait az őztorony golyószórója.

Sándor a látottaktól félig elaléltnan ért terhével és a két menekülővel a fenyvesbe. A katona még mindig nem tudott magáról, nyösszörögve vizet kért. A fiatalabb menekülő dühösen a katonához rohant és toron ragadta.

-Azt nem! Szólt rá erélyes hangon Sándor és eltávolította a katonától. Ellenben, ha van egy kis italuk, kötelességünk segítségére lenni.

-Nekem van egy kis pálinka-félém - szólt az idősebb és nyomban turkálni kezdett a hátizsákjában. De az itala már nem is volt nagy szükség, mert a katona lassan feltápázkodott és tántorogva kezdett tájékozódni. Kezével megérintette a tarkóját, mire élesen felszisszent:

-Most már tudok mindent - tapogatta a fejét csüggetően.

A három férfi azonban már nem foglalkozott a katonával. Sándor a két menekültől a családja iránt érdeklődött, de ezek sem tudtak felvilágosítást adni. A két férfi még egy ideig tanácstalanul varta, hogy mi lesz a sorsuk, mert nem voltak tisztában azzal, hogy Sándor, kicsoda és mit akar velük? Sándor megértette a várakozásukat, s röviden felvilágosította őket, hogy mi vezérelte őket a megmentésükre. Ezután pedig figyelmeztette a még hátralevő veszélyre és ajánlotta nekik, hogy mielőbb hagyják el a környéket. A két menekült férfi megköszönte Sándornak az őrtük is vállalt áldozatot és hangtalanul eltűntek a fák között.

-Most pedig - fordult Sándor a katonához - Ön szabad, visszamenet! Arra azonban figyelmeztetem, hogy a jövőben több emberéget és megértést tanusítson a határon átjönni szándékozó honfitársainal szemben, mert most már bizonyára tudja, hogy az Önök sorsa, de meg a jövőjük is magatartásuktól függ. -

"B. 76" (folytatjuk)

CSENDŐR KARÁCSONYI AKCIÓ.

Az emigrációs csendőr karácsonyi akciónkat, mely eredményekben gazdag multira tekinthet vissza, ezév Karácsony alkalmából megismételné szándékozunk! Ez azonban csak akkor lesz újból eredményes, ha tehetősebb és jobb anyagi viszonyok között élő Bajtársaink áldozatkészségükkel segítségünkre sietnek!

Sem a központi segélyalapnak, sem a B.L. szerkesztőségének nem állnak eszébe anyagiak rendelkezésére, hogy a segítségre szoruló Bajtársakat, csendőr családokat és a magyar iskolákban tanuló csendőr gyermekeket a Szeretet, Ünnepe alkalmával megajándékozzák, s legalább ekkor feledezzék velük a szűkölködést, a mindennapi gondterhes megélhetést.

Isten a csendőr nagycsalád tengerentúli több tagjának megadta szorgos munkájuk után a jobb anyagi viszonyokat. Mozzadjuk forduljunk Segítsenek, hogy mi is segíthessünk az Európában mindinkább szükségét szenvedőkn!

Adományokat: pénz, ruha, élelmiszer csomagok stb. (utóbbiak vámentesítve) a B.L. szerkesztőségnek címre kérjük "csendőrkarácsony" megjelöléssel, mely azokat a rászorulókhöz továbbítja. A magyar iskolákban tanuló csendőr gyermekek részére szánt küldemények közvetlenül is irányíthatók a következő címekre: Direction Ungarische Gimnasium, Innsbruck, Sillgasse 10. Austria; és Direction Ungarische Gimnasium, Bauschlott Schloss, Irs. Pforzheim, Deutschland.

Kérésünket Jakab apostol levelének 4:17. részében foglaltakkal támasztjuk: "Aki azért tudna jól cselekedni és még sem cselekszi, bűne az annak."

Minden adományt lapunk hasábjain köszönettel és nyilvánosan nyugtázzunk. Ezenki túl összefoglaltan beszámolunk az akció eredményéről, miért is kérjük csoportjainkat, hogy az esetleg közvetlenül csatlakozott karácsonyi megsegítést f.évi december hó 31-ig közzeljék a szerkesztőséggel. Ide az adományokat legkésőbb f.évi december hó 15-ig kérjük eljuttatni.

-o-o-o-o-

GYERMEKELIMHEZ.

Édesapátok csendőr volt,
Nessze Magyarhonban, Océánon át,
Védte rossz ember ellen a becsületet,
Fegyben, sárban állandóan járt
Hosi faluk s tanyák uttalán útját.
Megbecsülés, szeretet kísérte őt
A falusi házak s tanyák között.
Yedves vendég volt ő minden háznál,
Hol Isten világitotta a család útját.
S ilven családnál ő is szívesen időzött.

Majd háború jött, szörnyű pusztító.
Szent Házánk nagy része rombadólt.
Falvaink, városaink játékszerként
Testvéreinkkel égtek el a tűz között;
Ki élt, sirt a füstölgő romok mögött.

Nagynak lenni nehéz, de dicsőség!
Hiszen testvéreink tartották az orosz hordát,
Hogy Nyugat gondtalanul aludja álmát,
Míg ők a harcban éltek ott odva,
Fonnt járják Csaba királyfi útját!

Azóta sok nyári tiszta estelen,
Mikor a nap szemünk előtt elmerül,
Az alkonyodó égre sok új csillag ül.
Vannak esték, mikor a Tejút is látható.
Hőseink ott menetelnek, szavuk nem hallható.

S még csak annyi a mondánivalóm,
Mielőtt az álom szemeitkre ül,
Kulcsoljátok imára leveiteket szüntelenül:
Kérjétek Istentől a szabad magyar Hazát,
Szótscörtán élő magyar csendőről óhaját!

HÁZILAG ÉS KOLTSEGMENTESEN.

Hát kérem szépen, most én is úgy kezdem, mint a közkezdelt de-tektivregények írói, mármint gyilkossággal. Mégpedig kettősgyilkossággal. Megölttem Firkászt és megölttem Bögészt. Előre megfontolt szándékkal. Már régóta fentem rájuk a fogamat. Teljes beismerésben vagyok. Csendőrlva-sóimnak nem volt talán soha ilyen könnyű esetük.

Hogy miért végeztem velük? Hát kéremalásson ez a Firkász pl. igen keveset fordított a B.L. olvasóinak, s azt is rosszul. Bögész pedig felcsapott nyelvvédőnek. Hát hagyjon békét Bögész édes anyanyelvünknek. Ezen mindannyian jól tudunk beszélni. Hogy "mindig"-e avagy "mindég"?, az nekünk egészen koltbász, azaz osztrákul: Wurst!

Mi magyaroknak születtünk, vagy legalább is egy névmagyarosi-tással elszakítottuk az utolsó szálát, amely a magyar nyelv tökéletes ur-lalásától elválasztott, ne bögészkedjen hát itt semmiféle Bögész!

Ne igen. Ez a néhaival tottem Bögész azt hitte, hogy neki is egyedülüdvözítőnek kell lennie, miélt egyétszellemült hazátmotóink és immáron egy jó évtizede - jó triononi korszakunk hagyományai szerint - a jópontok szerzésére törekvők szeretnék velünk, csendőrlől el lehetni.

Nem kell nekünk Bögész! Mi most emigrációban vagyunk! Azt tesztek, amit akarok; oda megyek, ahova akarok; abba rugok bele, ahíbe aka-rok; azt írok, amit akarok; és úgy írok, ahogy akarok! Engem ne tanítson senki magyarul!

Anyanyelvomre akart ez a Bögész tanítani? Hát mit kőpzelt? Anyanyelvén mindenki tud. Még az emigrációban is!

Azt hiszem, az a tény, hogy Bögészszékel végeztem, teljesen meg-okolt. És ha felmentést nem kaphatnak, enyhe ítéletet kérek őszintén és önként beismert cselekményemre.

Igen ám. De ha én Firkászt és Bögészt megöltöm, nem kell pótolnom a két ípsét.

Kéremalásson! Ez a Firkász pl. a L.u.k. szabályzatából ezt a szót, hogy "Abtrotten!", egészen biztosan "Ellépní!"-re fordította volna. Ejnye, ejnye! Ott van az a tősgyökeres magyar szó, hogy "Lelépní!", amelyet az újabb "Végeztem!" kifejezés helyett, hol kevesebb sikerrel óhajtott helyettesíteni. Nikor bírja ez a "Végeztem!", akármilyen harsányan is ej-tik ki, azt az előjáró és alárendelt között nemcsak időben, hanem főként erőben, különösen pedig térben fennálló színvonalbeli különbséget kifejez-ni, amit a "Lelépní!" azzal az igazán magyaros (!) főnévi igenév-ével ki-fejezni képes? Ugyebár?

De mondám azt is, hogy ez a Firkász rosszul fordított. Igen. Őszerinte "fordított", holott ott van erre a műveletre a mi zamatos kife-jezésünk: (!), hogy "átültetni". Oly kifejező, hogy még a nimródök is átül-tették édes anyanyelv kre, mondván: "übersetzen". Kérem szeretettel!

Bögész barátunk pedig a járóművek megállására egész bizo-nyosan a "megáll" kifejezést használta volna, holott olyan világos, hogy édes anyanyelvünk szerint (!) a gépkocsi motorjával egyetemben "leáll". Hiszen manapság az órák is leáll, ha nem jár, nemdebar? Csak tudni kell magyarul. (Igen, leáll az is valahová.)

De had emlékezzünk meg e két gyilkosság kapcsán nyelvünk, különösen hivatalos (!) nyelvünk egy-két gyönyörű hajtásáról:

A szárnnyarancsnok, a szabázcpancsnok kivizsgál. Az anyag-raktúr bevizsgál. Mégpedig érvényes szabályok alapján. Bögész ezt nem túrta volna. Hát a lelke rajta!

A g.h.főnök azt mondta segédmunkásának: "Vételozze be", vagy "adásolja ki" azt az összeget.

Ott volt aztán a járóroligazítás: "Örizze ellen az idegen-let!" "Ne túrje, ha járórtársa az Ön engedélye nélkül menethelyelmelet enged meg magának. Azonnal fogásolja ki!"

A védő pedig len a haditörvényszék tárgyalása végén bantalmazás miatt elítélt védenéket biztatgatja, hogy ne nyugodjon bele az ítélet-be. "Lebbezzen fel!" "Ember, lebbezzen fel!"

S ha akadna valaki, ainek még most sem volna elég világos, hogy miért gyilkoltam meg Bögészszéket, hát hatolja ki pu!

Szikulusz.

Utóirat. Bár már népműi közbiztonsági szolgálatában történő korábbi édesanyanyelvünket!

Még, ha a következő oldalra is kerülne is az utóiratom, akkor "Fenti".

STALIN DIKTATOR DRÁMAI VEGE.

1953. március 1-én halt meg Stalin akkor, amikor a szét egy riasztó csengő felé nyújtotta ki, hogy a testőrököt fegyverbe hívja a közvetlen munkatársai ellen.

Egy híres francia lap, a "France Dimanche" ezt mondja el az orosz diktator utolsó óráiról. A lap azt állítja, hogy az adatait Sartre Jan Pál hírneves írótól kapta, aki pedig az oroszországi látogatása alkalmával Ehrenburg Ilja orosz írótól hallotta. Másfelőlben még a jusszalv pártlap a "Borba" és a "New York Times" szolgáltak forrásul a cikk megírásához.

Laganovics, az orosz vezetőréteg egyik kimagasló egyőne, a Szovjetunio elnöki tanácsának összehívását kérte, írja a cikk - "hogy a központi bizottság összejövetelét előkészítse".

1953. március 1-én tartották ezt az összejövetelt. Stalin, aki éppen Sotszi-ban üdült, sietve tért vissza Moszkvába. Laganovics szólt fel elsőnek az összejövetelen anélkül, hogy előbb bárivel is megbeszélést folytatott volna: "Javaslom, hogy egy külön bizottság hívassék életre ami a megállapítása végett, hogy miért fogtak el néhány orvost minden indokolás nélkül". Laganovics ezután azonnal így folytatta: "Továbbá javaslom, hogy Stalin elvtársnak az elnöki tanácson kívül hozott határozata, amely a zsidók deportálására vonatkozik, semmisnek nyilváníttassék".

Kivéve Bériát, mindenki elfogadta mindkét javaslatot.

Stalin erre egy düh-rohamot kapott. A diktator a legszörnyűbb georgiai átkokat mondta volt követői fejére, miközben arca hamuszürkéről vörvörösre változott.

Stalin dühöngése közben mikoján szólalt fel: "József Vissarionovics (Stalin neve.), figyelmeztetjük Önt minden időelőtti és megfontolatlan lépéssel szemben. Bizonyára megérti, hogy mi is felkészültünk minden eshetőségre..."

Magyaránatul még ezeket fűzte mikoján az előzőkhöz: "Most ilofa van (éjje). Ha 30 percen belül nem adunk egy-jeit, hogy szabadok vagyunk, a Kremlint meg fogja szállni a hadsereg..."

Ebben a pillanatban Béria elfordult Stalintól.

Stalin düh-rohama elérte a tetőpontot. Ismét az átkok és a sértegetések tömegét zúdította az elnöki tanács tagjaira.

Laganovics Stalin tájékoztatásait semibe sem véve, másodsor is felállott. Elővette a pártigazolványát a zsebéből és így szólt: "Látod ezt Stalin elvtárs? Ez az amit most ezzel teszel..." s ugyan akkor az igazolványt kis darabokra tépte és egy gyors mozdulattal Stalin arcába vágta.

Amíg a kis kartondarabok a kabátjára hullottak, Stalin egy mozdulatot tett a riasztó csengő felé. De mielőtt a csengő gombját megérinthette volna, agyvérzést kapott és visszaesett a székébe.

Az elnöki tanács tagjai meglepődtek és nem tudták, hogy mit tegyenek. Egész éjszaka tanácsoztak és amikor a hajnali első gyenge fény sugar az összejöveteli tetet megvilágította, határozották el, hogy do tort hívniak.

Az orvosok, akik később Stalint me vizsgálták, az esetét "az agyvérzés egy normális esetének" állapították meg.

E cikk eredetije az Amsterdamban szerkesztett jó-hirnevű és jól értesült "TRCOW" napilap 1956. augusztus 25-ki számában holland nyelven jelent meg.

Lapunk szerkesztőségének címe, átöltözés folytán, megváltozott. Új címünk: UTRECHT. Herwede kade 183 bis. Nederland.

Kérjük Bajtársainkat és olvasóinkat, hogy új címünket figyelembe véve juttassák el hozzáink tudósításait és mindennemű küldeményüket.

Az amerikai republikánus párt augusztus első napjaiban tartott országos nagy-gyűlésen egyhangúlag jelölték elnökül a novembéri választásra Eisenhower, valamint az alelnöki isztárságra Nixont. Oszintén kívánjuk, hogy siker koronázza e jelölteket, mert ez esetben kibővíthetők a kommunizmussal meg nem állvó kiváló egyének irányítottaj majd az U.S.A., de az egész világ népének sorsát is!

A németországi csö.csoport találkozója 1956.VII.28 és 29-én. A hauschloti magyar iskolában megtartott csö.találkozó a testületi szellem valószínűsége és a bajtársi együttartozásunknak megnyilatkozása volt. Az évszázados fákkal körülvett kastély egy magyar sziget. A friss, vidéki levegő, a magyar környezet és beszéd elfeledtette velünk, hogy idegen földön jöttünk össze. Az volt az érzésünk, hogy magyar csö.találkozóra alkalmasabb helyet nem tudtunk volna találni. Minden résztvevő egy soha el nem felejtendő kirándulás emlékével tért vissza a nehéz mindennapi életbe.

A németországi csö.csoport elnöke, a csendőrség tagja, a testületnek a találkozó, többen levélben mentették ki magukat. A súlyos életkörülmények lehetetlenné tették, hogy mindenki eljöhesse, de több Bajtársunk feloszlásig is eljött az első németországi találkozóinkra. A frankfurti csoport szervezte és sok akadályon keresztül szívóssággal való lelkizése után valószínűsítette meg ezt a találkozót, amelynek különböző jelentőségét kiemelte. Fokozatosan a személyes jelenléte. Így alkalomunk volt a néhány éven keresztül húzó és a csö.bajtársi közösséget szétbomlasztani szándékos különböző törekvéseket szembe a szilárd csö.közösségi tudaton való hajótorosítást a legilletékesebb személytől megismerni. Ime röviden: Az Albgy. ur mindenképp kibangulyozta, hogy általános felkérésre vette át a MÜSBE vezetést. Ez neki semmiféle előnyt nem jelent, hanem csak terhet. De mert annak idején, mint a csendőrség felügyelője, a Testületnek sokat köszönhetett, most kötelességének tartja, hogy mindaddig, amíg a Bajtársak közös akarata őt méltónak tartja közösségünk vezetésére, annak érdekében minden támadással, szétbomlasztó törekvéssel szemben erőlyesen megvédi.

A főcél: A csendőr közösség függetlenségét egy elismert magyar emigrációs szerv alakulásáig biztosítani. A függetlenségünket védte egyfelől egyes emigrációs szervezeteknek a csendőrség tagjaink sorába való beolvadását ellen. Sokszor idegekremónó volt ez a vitatkozás, ez a küzdés. Az ellenfelek gyakran saját személyt támadták. Ez utóbbitak figyelmen kívül hagyta, de a MÜSBE érdekében védett, ha kellett támadott, de meg nem alkudott. Közösségünk különböző földrészekén élő vezetőségi tagjainak többszöri megkérdezése után beérkezett s minden esetben feltétlen bizalom nyilatkoztatása feljogosítja őt arra, hogy továbbra is ebben az értelemben és szellemben vezessen.

A jelenlegi helyzetünkben kiemelte a kanadai és az U.S.A.-beli csoportjaink lelkes és eredményes munkáját. A kívülállók a csö.közösséget mintaként említik, ahol a testületi szellem és az összetartozandóság éppen úgy virágozik a több mint 10 éves hontalanság ellenére is, mint ahogyan az a régi testületen belül volt. Sajnos, hogy szerintünk van még kiváncsiabb! És ez haterozza meg közösségünk jövőbeni működésének irányát is: Minden csendőrnek, aki magát még annak tartja és annak érzi, az MÜSBE tagjának kell magát vallania és hozzáértő tájékozandóságát a területileg illetékes csoportnál vagy főcsoportnál tudomásul kell adnia, ha eddig ezt nem tette volna.

A minden földrészeire szétszort Bajtársakat a Bajtársi Levélkötői Osztály. Ezt Karsay alez. ur szinte egyedül szerkeszti és írja. Az Albgy. ur. külön megköszönte a nevezett jelölőnök és feloszlásnak, hűséges munkatársának, aki a B.L.-t gépeli és postázza, önfeláldozó munkáját. Kérjük továbbá a Bajtársakat, tanogassák a B.L.-t anyagilag, de szellemileg is. Hiszen hosszabb, rövidebb szolgálati ideje alatt mindenkinek volt olyan élménye, amelynek felelevenítése lapunkban hozzájárul csendőr mivoltunk erősítéséhez, élénk tarja kiadnak egy-egy újságot, segít megkötöni magyarságunkban. Pénz nélkül azonban nem lehet papírhoz jutni, sokszorosítani és postázni a B.L.-t.

Az Albgy. ur tájékoztatása után több hozzászólás hangzott el úgy a tisztelt, mint tiszthelyettesek részéről. Különösen élénk volt az érdeklődés a csendőrség különböző emigrációs szervezetek, egyesületek, mozgalmakban tagjaink körében a hirdetéssel kapcsolatban. A vita végén egyhangúlag elfogadott.

határozat: A MGSBE-hoz tartozó csendőr lehet partoló tagja más hazafias szervezeteknek, egyesületeknek vagy mozgalmaknak anélkül, hogy azokban a csendőrséget képviselne.

Majd a németországi főcsoport megalakítását határozták el. A főcsoport vezetője: Matray Ferenc ezds. A követőező csoportok tartoznak alá: Bauschlott, Frankfurt/Main, Freiburg i. Br., Mannheim, Simbach am Inn, Stuttgart. A főcsoportvezető támogatására egy vezetői törzs alakult, melynek tagjai: 1 t. t. i., 1 f. t. i., 2 thts. A központi szervezés célja egy pontos címár összeállítására után a gyors segítés és híradás lehetővé tétele. Tagsági díj nincs. A B.L. megjelenésének biztosítására egy határozatot, hogy havonta 2 DM-t, mint minimumot minden erre képes Bajtárs juttasson el a lapunk szétküldését intéző bajtárs címére. (Mucsi István, Freiburg i. Br., Blücherstr.

32. 10. továbbítja az összeget a B.L. szerkesztőjének. Felmerült a "Központi Bajtársi Segítő Alap" -nak részesedés utjáni működése is. Ennek a nagyfotossági és életrevaló gondolatnak gyakorlatba való átvitele meg további részletes levelezés és megbeszélés tárgyát kell hogy képezze.

A megbeszélések végén a főcsoportvezető köszönetét fejezte ki Foltusházy altágy. urnak az eddigi eredményes, önzetlen és fáradtságot nem ismerő munkálkodásáért és a jelenlevő feltétlen bizalmáról és hűségéről biztosította, valamint megköszönte a Bajtársak megjelenését. Az Altágy. ur záró szavaiban a további szoros bajtársi összetartásra, egymás támogatására és segítésére, valamint a csendőr szellem ápolására hívta fel a figyelmet. Maradjunk továbbra is csendőrök: élven, becsülettel, vitézséggel!"

Ezeknek a megbeszéléseknek a régen nem találkozott Bajtársak egymás közötti cserecsere, a szombatesti közös vacsora, a vasárnap d. e. -i magyar mise az iskola képviselőjében és a déli bucsú-ebéd adott kellemes hangulatú, vidám, emlékezőekben gazdag magyar keretet. Bizony könnyes szemekkel hallgattuk végig az egyik U.S.A.-beli cső. csoport csendőrnapi ünnepéleiről készült hangfelvételeket. Az elmúlt tíz év nem tudta elhalványítani bennünk a szolgálat emlékeit, a kedves bajtársakat és ezen a találkozón megerősödünk magyar csendőr lelkiünkben és azon hitünkben, hogy még egyszer szolgálhatjuk majd hazánk közbiztonságát.

Kelnes lehetünk Ábrus Szaniszló főbiztosítandó urnak, az iskola igazgatójának, hogy lehetővé tette nekünk a csendőr-találkozót a magyar iskolában, ahol bensőséges hangulatban, magunk között néhány órán át egy kicsit ismét csendőrök lehetünk. Foltusházy altágy ur bucsú-ebéd keretében is fejezte köszönetünket az igazgató urnak, valamint a jó magyaros s hitű étellel készítő ottani csendőr hozzátartozóknak is.

Azzal búcsuztat: el egymástól, hogy jövőre -talan nagyobb számban- ismét találkozunk: ha nem otthon, hát újra itt az iskolában!

Franciaországi cső. csoportunk a már nyilvánosságra hozott program szerint az időben, augusztus 19-én, Thionville-ben megtartotta kitűnően sikerült ünnepélyét s felavatták az új csendőr zászlójukat.

Az ünnepélyen 18 csendőr egyén jelent meg s a családtagokkal együtt kb. 100 főnyi honfitárs, köztük több francia vendég is.

A zászlóavatás igen bensőséges és megható keretek között folyt le és sokan sírtak, amikor meglátták a csendőr zászló mellett kakastollas sapkában és teljes cső. egyénruhájában vigyázban álló egyik bajtársunkat. Jó esztét látni a meglepetésnek és örömmel ily spontán megnyilvánulását azoknál, akik Testületünket otthon tisztelték és annak tagjait itt idegenben is becsülik. Előfeltételül könyvelhetjük el ezen jó lelkek rokonszenvét. Hiába valók a liquidálásunk egy egyszerű rendcettel és fizikailag, mi mégis léteznünk s nagy megmentőként igenis él ma is a magyar királyi csendőrség szelleme, de mindaddig élni is fog, míg egy tagja lesz e fölöttünk!

A zászló művészi kihimézése a zászlóanyas M. J. úrn. bajtársunk feleségének kézimunkája, aminek a művészi himzésért ezután is hálás köszönetet mondunk. A zászlót szalaggal díszítették: A MHD. franciaországi főcsoportjának képviselője, a B. L. írókondórság főnöke megbízottja és a forbach-i csendőr csoport egy tagja külön is.

Az ünnepély és műsor befejezésével területvezető Bajtársunk megbeszélést tartott a megjelent cső. -el, melynek eredményeként kijelölték a 10. thts. állományú tagját, a jelenlegi csop. vezetőket tisztóságukban megerősítették, elhatározták a közp. segélyalap és B.L. fozozott anyagi támogatását s hangsúlyozták a Vezetőnk iránti feltétlen bizalom szilárdosságát.

Ezúton köszönettel nyugtázzuk az Ön . . . . . hozzájárulását a B.L.-re a közp. segélyalapról.

A területvezető és csoportvezető aláírásával ellátott levélben Follushy Rejcs althgy. urnak köszönetét fejezték ki közösgünk érdeklőben végzett munkádatlan és igen eredményes munkálkodásáért és biztositó tájáról is, hogy a Franciaországban élő csök. működését továbbra is a legmesszebbmódon támogatják. A levél befejező részét idézzük: "Isten áldását kérjük fardtságos munkájára. Kérjük a jó Istent jutalmazza meg érte hosszú csettellel és igen jó egészséggel és hogy nehéz munkáját báborronozza. Vesszen vissza bennünket egy új, szabad Nagymagyarországba." De miért további kommentár? A franciaországi csök. ünnepély és zászlóavatás elsőrangúan sikerült s aldi: azon résztvettek, megerősödtek magyar lelkeségükben, együvértartozandóságunkban és újból szívükbe zárták azt a magyar eszandert, ahinek szolgálatteljesítése idején béke, biztonság és rend volt hazánkban!

Köszönet illeti minden egyes Bajtársunkat, akik a nívós ünnepély megrendezésében vagy annak műsorában tevőlegesen részt vettek, mert bebizonyítottak, hogy a magyar eszandör nemcsak fegyverrel a kézben, hanem szellemi téren is és még hozzá idegenben eredményesen szolgálja nemzeti érdekünket. Területvezető Bajtársunk köröscére az alábbiak szerint nyilvánosan nyugtázzuk: a zászló létesítésére juttatott hozzájárulásokat: Csök. Bajtársaktól 40.200, Csök. partolóktól 8.000, összesen 48.200 fr. frank. Ezen összegből zászló anyagra, szalagra 24.300, himző anyagra 1.463, aranyszincra 170, fekete gyász-szalag a zászlóhoz az elhunyt neveivel 1.055, zászlóhimzés végetti anyag szállítás utiköltéségre, valamint meghívók kinyomatására és levelezési költségekre 3.971, a zászlóbanya és kis leánya utiköltéségre Párisból-Thionvilleig és vissza 9.600, s végül terem, mikrofon, hangszóróbérletre, díszítésre és világitásra 7.615 fr. frank kiadás, tehát a befolyt összeg maradék nélkül felhasználtatott. Esetleges észrevételeket 30 napon belül közöljék Bajtársaink a területvezetővel.

Benedek Andor g. zeds-t szőlitotta el az Ur sorainkból július hó 3-án, akit a németországi simbachi temetőbe helyeztek örök nyugalomra. Köszöntartó, sokszor gyötrelmes, de mindig türelemmel viselt súlyos betegség után távozott az élők közül. Ismét fegyvesben letitnik egy kiváló Bajtársai, aki nemcsak odahaza, hanem itt is a legjelentősebb munkáit végeztette társiságnak, segítőkészségnek s a fajtaját szerető jó magyarnak. Kóporsóját az M.C.S.B. nemzetiszínű szalagu koszorúja is borította. Itt hagyott hűség és őt gondosan ápoló feleségének, valamint gyermekeinek a tengerentel és otthon az Úr nagy fájdalomkúrára adjon mielőbb gyógyító balszamat! Hű Bajtárs, jó barát pihenj eszandesen!

Dr. Szőke József kir. ítélő táncselnököt is elhívta a mindonható az élő: sorából. Az U.S.A.-ben halt el július 6-án, szívszőlhűdésben, 77 éves korban. Egyike volt azoknak a magas állást is betöltő bírói egyéneknek, akit Testületünk munkáját már odahaza nagyrabecsülte és egy nyilatkozott, hogy a eszandórság volt az egvedőli szerv, amely a rábizott feladatokat egészen és maradék nélkül végrehajtotta. Özvegyén kivül két néma fia, egy férjes leánya és három kis unokája gyászolja. Bajtársaink is voltak a kóporsó-vívők között a visszamaradt családtagok óhajára. Az Ur adjon neki eszand pihenést és élő családtagjainak pedig a megvaltozhatatlanba való mielőbbi belenyugvást!

Nics többé R.P. a Német Szövetséges Bajtársaságban, mert annak működését a legfelsőbb német bíróság alkotmányellenesnek találta, s ezért s. évi augusztus 17-én kihirdetett ítéletével feloszlatta. Vajjon mitör követik ezt a jó példát a többi nyugati államok?

H A N D S C H R I F T - L É Z I R A T. ADRESS-CIM: B. L. SZER ESZTŐSÉGE
U T R E C H T. MERNEDE: ADE 183 bis. NEDERLAND.

DRUK WER
PRINTED MATTER.
PERIODIENE
DRUCKSACHE.

Aan Haer B é l a R e k t o r
Mr.
Msr. 376 Eddy Rd.
An Haern C l e v e l a n d 8. O h i o .

U.S.A.

